

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **Mgr. Bc. D. K.**

proti

žalované: **Masarykova univerzita**
sídlem Žerotínovo nám. 617/9, Brno

o žalobě proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 23. 4. 2018,
č. j. MU-IS/28163/2018/660627/ESF-5

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce studoval na Ekonomicko-správní fakultě Masarykovy univerzity (dále též „univerzita“ nebo „žalovaná“) při zaměstnání v bakalářském studijním programu obor Podniková ekonomika a management. Děkan uvedené fakulty jeho studium ukončil rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, jelikož se mu nepodařilo v podzimním semestru 2017

úspěšně ukončit opakovaný předmět Finanční účetnictví I. (dále též „rozhodnutí o ukončení studia“). Po vydání tohoto rozhodnutí, ale ještě před jeho doručením, požádal žalobce o udělení výjimky ze Studijního a zkušebního řádu Masarykovy univerzity (dále jen „Studijní řád“). Rektor vyhodnotil žádost jako opožděnou, nicméně naložil s ní jako s odvoláním. Toto odvolání zamítl rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je nepřezkoumatelné. Žalovaná se žalobcovou žádostí o výjimku vůbec nezabývala (pojala ji jen jako odvolání), aniž by vysvětlila, proč tak činí. Přitom žalobce podal žádost dříve, než mu žalovaná oznámila své rozhodnutí o ukončení studia. Rektor univerzity se pak v odvolacím rozhodnutí nevypořádal se všemi námitkami žalobce, zejména s tím, že se jedná teprve o první žádost o výjimku, přitom žalobce je v samém závěru studia (má již vybráno téma bakalářské práce a zbývá mu absolvovat již jen několik předmětů), předmět Finanční účetnictví I. patří mezi těžší předměty, žalobce v rozhodné době procházel složitou rodinnou situací (rozchod s partnerkou a odluka od dítěte) a zároveň má náročné zaměstnání (právník na Odvolacím finančním ředitelství). Rektor univerzity v rámci řízení o odvolání ani dostatečně nezjistil skutkový stav. Vyžádal si pouze stanovisko učitele příslušného předmětu, ale žádné jiné podklady (zejména žalobcovo plnění odevzdané do daného předmětu) si pro své rozhodnutí neopatřil, čímž porušil zásadu dvojinstančnosti. Svůj názor si rektor vytvořil předem, neboť již v rámci nahlížení do spisu se žalobce dozvěděl, že jen jedna z jeho námitek je relevantní. Do spisu mu navíc žalovaná při této příležitosti nahlédnout neumožnila.

III. Argumentace žalované

3. Žalovaná navrhuje podanou žalobou zamítnout. Uvedla, že žalobce při e-mailové komunikaci s pracovníci studijního odboru avizoval, že žádost o výjimku ze Studijního řádu podá nejpozději 9. 3. 2018. Dne 5. 3. 2018 mu žalovaná zaslala na univerzitní e-mail výzvu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, což neučinil. Rozhodnutí o ukončení studia mu žalovaná odeslala dne 19. 3. 2018 a žádost o výjimku obdržela až 29. 3. 2018. Z logiky věci vyplývá, že o výjimku je potřeba požádat nejpozději před vydáním rozhodnutí o ukončení studia, neboť výsledek řízení o výjimce rozhodujícím způsobem předurčuje výsledek řízení o ukončení studia. V odvolacím řízení již není pro toto nenárokové dobrodiní místo. Žalovaná nicméně v zájmu ochrany práv studenta posoudila jeho podání alespoň jako odvolání, neboť řádné odvolání ve lhůtě nepodal. Podstatou odvolacího řízení je však již pouze přezkoumání souladu vydaného rozhodnutí s právními a vnitřními předpisy. Pouze tyto skutečnosti z podané žádosti tak rektor univerzity zhodnotil v rámci odvolacího rozhodnutí, nezkoumal již, zda tu byly důvody pro udělení výjimky ze Studijního řádu. Poznámky žalobce o nahlížení do spisu jsou pak účelové a spekulativní a stejně tak proti skutkovým zjištěním v podobě vysvětlení vyučujícího věcně nic nenamítá, pouze formálně brojí proti způsobu zjišťování skutkového stavu.

IV. Replika žalobce

4. V replice žalobce namítl, že žádost o výjimku podal nejen předtím, než mu žalovaná doručila rozhodnutí o ukončení studia, ale dokonce předtím, než mu doručila výzvu, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Tuto výzvu mu měla zaslat poštou, e-mailová komunikace není prokazatelná. Nadto se žalobce domnívá, že řízení o ukončení studia nelze uzavřít, je-li tu v jakékoliv fázi nevyřízená žádost o výjimku. Případné obstrukce ze strany studentů lež vyřešit včasným rozhodováním ve lhůtách stanovených správním řádem. Své poznámky k nahlížení do spisu nepovažuje za spekulativní, neboť právě nahlížením do spisu odhalil řadu pochybení žalované.

V. Řízení před krajským soudem

5. Ve věci proběhlo dne 10. 12. 2020 na žádost žalobce ústní jednání podle § 49 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Obě strany při něm setrvaly na svých stanoviscích. Soud zamítl návrh žalované na provedení důkazu nedatovaným výtiskem z webu univerzity o podmínkách pro udělování výjimek ze Studijního řádu, neboť nebyl sto prokázat, že jde o autentický obsah webu v rozhodné době. Dále soud zamítl návrh žalobce na provedení důkazu fakturou o poradě s advokátem z května 2020, neboť nebyl způsobilý prokázat, že se žalobce v roce 2018 nacházel ve složité osobní a rodinné situaci.

VI. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba **není důvodná**.

Skutková zjištění

7. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
8. Dne 31. 1. 2018 se žalobce e-mailem dotázal referentky studijního oddělení pro kombinované bakalářské studium Ekonomicko-správní fakulty na podmínky pro udělení výjimky ze Studijního řádu. Dostal obecnou odpověď. Dne 19. 2. 2018 se naopak na něj obrátila e-mailem tatáž referentka s upozorněním, že nesplnil podmínky pro zápis do jarního semestru 2018 a poučila jej o možnostech dalšího postupu. Na to reagoval žalobce dotazem, do kdy nejpozději je třeba požádat o výjimku ze Studijního řádu a referentka mu dne 26. 2. 2018 odpověděla, že do konce února. Dne 5. 3. 2018 jí žalobce pro případ, že by chtěla rozhodnutí o ukončení studia vypracovat již tento týden, e-mailem avizoval, že žádost podá do 9. 3. 2018, avšak neučinil tak. Dne 14. 3. 2018 vydal děkan Ekonomicko-správní fakulty rozhodnutí o ukončení žalobcova studia proto, že v podzimním semestru 2017 neukončil úspěšně opakovaný předmět Finanční účetnictví I. Zásilku s rozhodnutím žalobce převzal od poskytovatele poštovních služeb dne 3. 4. 2018. Mezitím, dne 29. 3. 2018, podal žalobce žádost o výjimku ze Studijního řádu opřenou o důvody uvedené výše ve shrnutí žalobní argumentace. S touto žádostí naložil rektor univerzity jako s odvoláním a zamítl ho napadeným rozhodnutím ze dne 23. 4. 2018, jež bylo žalobci podle jeho vlastního vyjádření v žalobě doručeno fikcí dne 4. 6. 2018. Mezitím, dne 14. 5. 2018, se žalobce dostavil na studijní odbor rektorátu univerzity a žádal o nahlédnutí do spisu. Referentka mu sdělila, že to není možné, neboť spis se nachází u prorektora. Referentka s ním dále probrala informace

vyplývající z odůvodnění napadeného rozhodnutí a žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, že jeho žádost o výjimku byla vyřízena pouze jako odvolání.

Právní posouzení

9. Při běžném postupu by se soud nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jejíž důvodnost by vedla k jeho zrušení bez dalšího. Příčinou nepřezkoumatelnosti má být podle žalobce nedostatek důvodů, konkrétně nevypořádání většiny argumentů uplatněných v jeho žádosti o výjimku ze Studijního řádu. Žalovaná nicméně nepopírá, že se skutečně v napadeném rozhodnutí všemi tvrzenými důvody pro udělení výjimky nezabývala, neboť tuto žádost vyhodnotila jako opožděně podanou – obdržela ji až poté, co děkan vydal rozhodnutí o ukončení žalobcova studia – a naložila s ní proto jako s odvoláním proti uvedenému rozhodnutí. V rámci odvolacího řízení pak zkoumala pouze to, zda prvostupňové rozhodnutí je v souladu s právními a vnitřními předpisy, přičemž k této otázce se vztahoval pouze jediný bod žádosti, a sice tvrzení, že žalobce nemohl odevzdat plnění do daného předmětu v náhradním termínu, ačkoliv v předchozím semestru mu to ve stejné situaci vyučující umožnila.
10. Soud si proto nejprve musel vyjasnit klíčovou otázku tohoto případu, totiž zda žalobce vskutku podal svou žádost o výjimku ze Studijního řádu opožděně. Dospěl k závěru, že tomu tak bylo, byť z poněkud jiných důvodů, než na které se odvolává žalovaná.
11. Soud z důvodu přehlednosti a srozumitelnosti následujícího výkladu nejprve stručně shrne závěry, k nimž došel: I po novele § 68 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, provedené zákonem č. 137/2016 Sb., může vysoká škola činit vůči studentům procesně relevantní úkony prostřednictvím svých zaměstnanců elektronickou cestou. Tímto způsobem může studentovi například určit lhůtu k podání žádosti o výjimku ze studijního řádu, aniž by o tom vydávala usnesení v listinné podobě a formálně je studentovi doručovala (jak by vyplývalo z § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Pokud vysoká škola žádnou lhůtu nestanoví a ani taková lhůta nevyplývá z jejích vnitřních předpisů, může student žádost o výjimku podat až do okamžiku oznámení rozhodnutí o ukončení studia. Jestliže následně podá student proti rozhodnutí o ukončení studia odvolání, musí vysoká škola odvolací řízení přerušit, o podané žádosti musí rozhodnout a výsledek řízení o výjimce, jenž představuje v odvolacím řízení předběžnou otázku (§ 57 správního řádu), je následně povinna zohlednit v odvolacím rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě však univerzita lhůtu pro podání žádosti žalobci stanovila (e-mailem referentky studijního oddělení) a žalobce svou žádost podal až po jejím uplynutí. Navíc se proti rozhodnutí o ukončení studia neodvolal a nebylo by tak ani možné řešit udělení výjimky v odvolacím řízení jako předběžnou otázku. Žalovaná učinila pro zachování žalobcových práv maximum, když za dané situace naložila s opožděnou žádostí o výjimku jako s odvoláním.
12. Výklad je nutno zahájit tím, že na řízení o právech a povinnostech studentů se v tom rozsahu, v jakém neupravuje příslušný postup zákon o vysokých školách, užije správní řád (zákon o vysokých školách svůj vztah ke správnímu řádu neupravuje, aplikuje se proto § 180 odst. 1 správního řádu). Proces žádosti o výjimku ze studijního řádu zákon o vysokých školách nijak nereguluje a ani Studijní řád žalované neobsahuje v tomto směru žádnou odchylku od obecných procesních předpisů (srov. jeho poměrně strohý čl. 43). Pokud jde o řízení o nesplnění požadavků pro pokračování ve studiu, to podle § 68 odst. 3 *in fine* zákona o vysokých školách začíná až výzvou, aby se účastník řízení vyjádřil

k podkladům rozhodnutí; žádné jiné odchylky od správního řádu zde zakotveny nejsou. Samotný správní řád pak, pokud jde o koncentraci řízení, stanoví, že pro uplatňování skutkových novot není místo v odvolacím řízení a také nové úkony může účastník v odvolacím řízení činit pouze tehdy, pokud mu to nebylo umožněno v řízení v prvním stupni a pokud takový úkon spojí s odvoláním (§ 82 odst. 4). Odvolací řízení nicméně začíná teprve podáním odvolání, nikoliv již vydáním prvostupňového rozhodnutí. Při poněkud širším výkladu by snad bylo možné říci, že zákazy uplatňování novot a činění nových úkonů se na účastníka řízení vztahují již během odvolací lhůty. Rozhodně je však nelze aplikovat na situaci, kdy účastník o vydání prvostupňového rozhodnutí ještě neví, protože mu dosud nebylo účinně oznámeno. Soud tedy nemohl dát za pravdu žalované v tom, že po vydání rozhodnutí o ukončení studia by již student nemohl podat žádost o výjimku ze Studijního řádu.

13. Žalovaná si je nedostatku zákonné opory pro svou argumentaci nejspíš vědoma, neboť ve vyjádření k žalobě argumentuje pouze „logikou věci“. Nijak blíže svůj názor nerozvádí a ani soud neshledal, že by snad „zdravý selský rozum“ vyžadoval bez ohledu na chybějící právní pravidlo takové uspořádání věcí, kdy bezprostředně po vydání rozhodnutí o ukončení studia již není možné podání žádosti o výjimku připustit. Správní orgán (tedy i orgán odvolací) rozhoduje podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011 - 79). Pokud by tu tedy nebyly jiné okolnosti, které soud rozebere níže, mohl by odvolací orgán vyřešit podání žádosti o výjimku v době mezi vydáním a oznámením prvostupňového rozhodnutí jednoduše tím, že by odvolací řízení přerušil kvůli předběžné otázce (§ 57 správního řádu) a nechal by děkana fakulty podanou žádost posoudit. Teprve na základě výsledku řízení o výjimce by rozhodl o tom, zda odvoláním napadené rozhodnutí o ukončení studia potvrdí, nebo je zruší (protože výjimka byla mezitím udělena).
14. Nastíněná argumentace a z ní vyplývající procesní postup ovšem vycházejí ze dvou předpokladů, totiž že: a) podání žádosti o výjimku nebylo v řízení na prvním stupni omezeno žádnou lhůtou, b) žadatel o výjimku poté, co mu bylo rozhodnutí o ukončení studia oznámeno, je napadne odvoláním. Ani jedna z těchto podmínek není v případě žalobce splněna.
15. Pokud jde o podmínku ad a), správní orgán má podle § 39 odst. 1 správního řádu možnost určit účastníkovi řízení lhůtu k provedení úkonu. Podle správního řádu se tak má dít usnesením. Zákon o vysokých školách nicméně počítá s tím, že komunikace vysoké školy se studentem probíhá neformální, zpravidla elektronickou cestou. Ačkoliv citovaný zákon ve znění účinném od 1. 9. 2016 již nevylučuje v § 68 použití správního řádu na řízení o právech a povinnostech studentů zcela (k výkladu předchozího znění zákona srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, čj. 6 As 191/2014 - 22, č. 3147/2015 Sb. NSS), stanoví alespoň, jak už bylo výše uvedeno, že řízení o nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu se zahajuje teprve výzvou, aby se student vyjádřil k podkladům rozhodnutí, a dokonce i tu lze učinit prostřednictvím elektronického informačního systému vysoké školy. Krajský soud má za to, že je-li takto závažný procesní úkon (de facto zahájení správního řízení a zároveň i ukončení shromažďování podkladů) možno učinit v řízení o ukončení studia prostřednictvím elektronického informačního systému vysoké školy, pak v řízení o udělení výjimky ze Studijního řádu je možno činit relevantní úkony všemi

elektronickými formami (např. komunikací přes fakultní e-mail). Přihlédl přitom i k tomu, že toto řízení není vůbec uvedeno mezi řízeními o právech a povinnostech studenta vypočtenými v § 68 odst. 1 zákona o vysokých školách. Zároveň mnohá řízení, jež zde uvedena jsou [pod písmeny a) až f)] a svým charakterem danému řízení odpovídají, se až do vydání samotného rozhodnutí vedou naprosto neformálně.

16. Jestliže se tedy žalobce od referentky studijního oddělení své fakulty e-mailem dozvěděl, že má žádost o výjimku ze Studijního řádu podat nejpozději do konce února 2018, lze to podle krajského soudu považovat za určení lhůty k provedení úkonu ve smyslu § 39 odst. 1 správního řádu. Nadto žalovaná vyšla žalobci vstříc v tom směru, že mu v duchu § 39 odst. 2 správního řádu původně stanovenou lhůtu na jeho žádost fakticky (mlčky) prodloužila až do – jím samým požadovaného – termínu 9. 3. 2018, neboť do té doby rozhodnutí o ukončení studia nevydala. Ani k tomuto datu však žalobce žádost o udělení výjimky ze Studijního řádu nepodal. Podle názoru krajského soudu tak již po tomto datu platně učinit nemohl, neboť podání žádosti bylo omezeno lhůtou, již mu univerzita prostřednictvím referentky studijního oddělení určila.
17. Krajský soud si je vědom toho, že výše podaný výklad „procesních úlev“ obsažených v zákoně o vysokých školách je poněkud rozšiřující. Má ale za to, že pro žalobce není nikterak překvapující a je zcela v souladu s tím, jaká očekávání mají současní účastníci vzdělávacího procesu na vysokých školách. Pokud studijní oddělení studentovi k jeho dotazu e-mailem sděluje, do kdy nejpozději musí podat žádost o nenárokové *beneficium* v podobě výjimky ze stanovených pravidel školy, aby ještě mohla být tato žádost vyřízena, musí být takovému studentovi zřejmé, že nedodržením stanoveného termínu nárok na udělení výjimky ztrácí. Dostatečná „oficiálnost“ a „pádnost“ takového sdělení je dána již tím, že je činí ze své služební e-mailové adresy zaměstnankyně fakulty, jež má záležitosti studia na starosti. Naopak striktní lpění na dodržení formy usnesení oznamovaného doručením dle správního řádu by podle krajského soudu bylo v rozporu s povahou, jakou má vztah mezi vysokou školou a jejím studentem. Nelze zapomínat, že elektronická forma je dnes běžná při vyřizování takřka všech záležitostí týkajících se studia na vysoké škole, a to i těch, které jsou pro pokračování studia určující – v elektronické podobě se odevzdávají povinná plnění do různých předmětů, provádějí se jejich opravy a hodnocení apod. Přílišná formalizace procesů předcházejících rozhodnutí vysoké školy by mohla akademický život do značné míry ochromit.
18. Vedle podání žádosti ve stanovené lhůtě navíc žalobce nesplnil ani podmínku druhou. Aby mohla žalovaná vzít v odvolacím řízení v úvahu fakt, že student podal ještě před oznámením rozhodnutí o ukončení studia žádost o výjimku ze Studijního řádu (za předpokladu, že by pro její podání neurčila žádnou lhůtu), musí být vůbec nějaké odvolací řízení zahájeno. Jestliže totiž student odvolání nepodá a rozhodnutí o ukončení studia nabude právní moci, není tu žádná procesní platforma, na níž by bylo možno z výsledku řízení o předběžné otázce (spočívající v udělení či neudělení výjimky) vyvozovat jakékoliv další závěry. Ukončení studia je v takovém případě definitivní a uvažovat lze již pouze o jeho zpochybnění cestou mimořádných opravných prostředků (přezkumné řízení, obnova řízení), jejichž výsledek však leží mimo *kognici* správních soudů a mimo záběr tohoto řízení.
19. Žalobce odvolání proti rozhodnutí o ukončení studia nepodal, což není mezi stranami sporné. Vysvětluje to tím, že neměl důvod takový úkon učinit, neboť již věděl, že jeho žádost o výjimku vyhodnotila žalovaná jako nepřípustnou a posoudila ji právě jako

odvolání. Podklady ve spise však toto jeho vysvětlení nepodporují. Patnáctidenní lhůta pro podání odvolání žalobci uplynula 18. 4. 2018 a nahlízet do spisu přišel teprve dne 14. 5. 2018. I kdyby mu nicméně univerzita sdělila již dříve neformální cestou, jak s jeho žádostí hodlá naložit, soud by žalobcovo vysvětlení nemohl akceptovat. Jestliže žalobce trvá na tom, že žádost o výjimku podal včas, pak měl včas podat také odvolání proti rozhodnutí o ukončení studia, neboť dosud nevyřízená žádost o výjimce podle něj ukončení studia bránila. Žalobce nemůže zároveň stavět celou svou právní argumentaci na tom, že žalovaná nesprávně posoudila jeho podání, a zároveň z tohoto jejího posouzení dovozovat pro sebe výhody, resp. procesní úlevy (tedy že díky tomu nebylo zapotřebí „skutečné“ odvolání podat).

20. Faktem zůstává, že kromě podání žádosti o výjimku ze Studijního řádu (jež bylo navíc podle soudu opožděné) zůstal žalobce v řízení pasivní a proti rozhodnutí o ukončení studia se neodvolal. Z pohledu soudu tak lze dokonce diskutovat o tom, zda vůbec žalobce splnil svou povinnost vyčerpat opravné prostředky, jež vyplývá z § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a zda tedy neměl soud jeho žalobu odmítnout pro nepřípustnost. Nakonec se ale soud rozhodl, že nebude na jednání žalobce nahlížet přísněji než žalovaná sama a posoudí žalobu věcně. Akceptoval tedy fakt, že žalovaná v zájmu co největšího zachování procesních práv studenta naložila se žalobcovou opožděnou žádostí, jako by šlo o odvolání (byť jako odvolání by toto podání bylo podáno předčasně). Bylo by však již příliš, kdyby žalobce chtěl tvrdit, že snad tímto jediným podáním učinil oba potřebné úkony – žalobce se o vydání rozhodnutí o ukončení studia dozvěděl až po podání své žádosti o výjimku (tu tedy nemohl zamýšlet jako odvolání) a opomněl na oznámení rozhodnutí jakkoliv procesně reagovat. Přezkoumání argumentace uplatněné v jeho žádosti o výjimku v odvolacím řízení tak skutečně bylo pouhým *beneficiem*, které mu žalovaná poskytla nad rámec svých zákonných povinností a svědčí nanejvýš o snaze žalované naplnit principy dobré správy. Žalovaná měla uvažovat spíše o tom, že by žalobcovo podání posoudila v duchu § 92 odst. 1 správního řádu jako podnět k přezkumnému řízení, příp. žádost o obnovu řízení.
21. Nyní zbývá zodpovědět na otázku, zda žalovaná zjistila v odvolacím řízení dostatečně skutkový stav a zda se vyrovnala se všemi argumenty z podané žádosti, jež byly pro odvolací rozhodnutí podstatné. Pokud jde o skutkový stav, soud dává jednoznačně za pravdu žalované. Žalobce v žalobě netvrdí, že vyjádření jeho vyučující, z něhož rektor univerzity v rozhodnutí vyšel, není pravdivé, natož aby o tom nabízel nějaké důkazy. Jeho námitka, že vyjádření učitele nebylo pro zjištění rozhodujících skutečností dostatečné, se tak soudu jeví jako samoúčelná, resp. jako účelová snaha nalézt procesní vadu, jež však nemá v tomto případě naprosto žádný reálný podklad. Pokud jde o druhou námitku, většina důvodů obsažených v žalobcově žádosti o výjimku ze Studijního řádu má skutečně význam pouze pro samotné rozhodování o udělení výjimky. Z hlediska přezkumu toho, zda bylo rozhodnutí o ukončení studia vydáno v souladu s právními a vnitřními předpisy, šlo o důvody irelevantní (§ 68 odst. 6 zákona o vysokých školách na rozdíl od § 89 odst. 2 správního řádu nepočítá s přezkumem správnosti napadeného rozhodnutí, tento rozdíl však v posuzovaném případě nehraje žádnou roli). Za normálních okolností by bylo možné vytknout žalované, že uvedené vysvětlení v napadeném rozhodnutí výslovně nezaznělo – rektor se namísto toho jen stručně vyslovil v tom směru, že žalobcem uváděné důvody by pro udělení výjimky nepostačovaly. Jelikož však žalovaná provedla odvolací přezkum nad rámec svých povinností, jak soud vysvětlil výše (žalobce řádné odvolání nepodal), považuje soud za dostačující, že se zabývala onou

jedinou relevantní námitkou žalobce proti rozhodnutí o ukončení studia a její neopodstatněnost v rozhodnutí řádně odůvodnila.

22. Závěrem již soud jen stručně podotýká, že neshledává nic závadného v tom, že rektor univerzity dospěl již v průběhu odvolacího řízení k závěru, že bude-li na žalobcovu opožděnou žádost o výjimku nahlížet jako na odvolání, pak je z tvrzení v ní obsažených pro odvolací přezkum relevantní pouze ta námitka, která se týká možnosti odevzdat plnění do opakovaného předmětu Finanční účetnictví I. v náhradním termínu. V jakémkoliv správním řízení si správní orgán pochopitelně utváří názor na věc postupně v celém jeho průběhu. Důležité je, aby byl ochoten takovéto předběžné posouzení změnit na základě nových právních argumentů či nových skutečností, jež vyjdou v řízení najevo. V tomto případě se však poté, co žalobce přišel nahlížet do spisu a dozvěděl se od zaměstnankyně rektorátu, jak rektor na jeho podání předběžně nahlíží, v odvolacím řízení žádná podstatná nová tvrzení či argumenty neobjevily. Pokud pak jde o údajné neumožnění nahlížet do odvolacího spisu, žalobce sice na jednání soudu uvedl, že přišel nahlížet do spisu poté, co se předem telefonicky objednal, o tomto svém tvrzení však nenabídl žádný důkaz. I kdyby ale soud vyšel z toho, co žalobce tvrdí, mohl nanejvýš konstatovat, že v tom případě bylo chybou, že spis nebyl na studijním oddělení k dispozici. Podstatné však je, že zaměstnankyně rektorátu žalobci nahlédnutí do spisu neodepřela s tím, že by vůbec nebylo přípustné. Pouze mu sdělila, že aktuálně není možné ho uskutečnit, neboť spis je u prorektora. Žalobce na jednání soudu nevysvětlil, proč se nepokusil domluvit si na rektorátu jiný termín pro nahlédnutí do spisu nebo (pokud by to pro něj z jakéhokoliv důvodu nebylo možné) proč nenavštívil týž den kancelář prorektora s požadavkem, aby mu spis zpřístupnila. Za těchto okolností nelze o porušení žalobcových procesních práv hovořit.
23. Co se týká tvrzení, že žalovaná neprokázala, že by žalobce vyzvala, aby se seznámil s podklady řízení před vydáním rozhodnutí, tuto námitku uplatnil žalobce poprvé až ve své replice, tedy po lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Stanovisku žalobce na jednání soudu, že jde o pouhé rozhojnění jeho žalobních tvrzení obsažených v bodu 7 žaloby, soud nepřisvědčil, neboť uvedený argument není v tomto bodě (ani jinde v žalobě) přítomen ani v zárodku. Tímto novým, pozdě uplatněným žalobním bodem se proto soud nezabýval.

VII. Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. 12. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu